

**Елена Ананьева
Татьяна Дзюба
Сергей Дзюба
Ярослав Савчин**
**ЮЖНОЕ СОЛНЦЕ. КВАРТЕТ
АККОМОДАЦИИ**
**Составитель антологии —
Елизавета Долгорукая**

Антология поэзии

**“ЮЖНОЕ СОЛНЦЕ. КВАРТЕТ
АККОМОДАЦИИ”**

четырёх поэтов

ЕЛЕНА АНАНЬЕВОЙ

ТАТЬЯНЫ ДЗЮБЫ

СЕРГЕЯ ДЗЮБЫ

ЯРОСЛАВА САВЧИНА

открывает

**МЕЖДУНАРОДНУЮ КНИЖНУЮ СЕРИЮ
«БРИЛЛИАНТЫ СЛОВ», 2018**

Прелюдия квартета

ЕЛЕНА АНАНЬЕВА — Германия

Холст для вышивки — стихи

Заколов за краешек луны,
замотав на пяльцы нити,
холст для вышивки —
стихи

лягут гладью и крестом
по наитию.

Вышиваю то, что не дано забыть,
обозначу тонких ив просветы,
миражи в дороге,
ям узлы, пыль тревог,
пыл солнечного лета.

И на древко — перезвоны нот,
пересмешки вензелей
и формул. И от жизни
сгустки истин для тебя,
петлями канвы в основе формы.

ТАТЬЯНА ДЗЮБА — УКРАИНА

Аккомодация к времени

Хлопья снега вскормлены метелями —
Матерями всех чудес на свете.
В плоскость неба с глобуса летели мы —
Белые апостольские дети.

И бросалось солнце вслед щеночком рыжим,
И от смеха в кровь рассекались губы.
Горизонт в морозной дымке, становясь всё
ближе,
Отдалялся, как цветное фото жаркой Кубы.

В туристическом журнале... Так звезда
вертепа
Вносит святки в будней серые шинели.
Статика сарматских баб как способ темпа
Космоса — от компаса шалела.

Хлопья снега вскормлены метелями —
Матерями всех чудес на свете.
В плоскость неба с глобуса летели мы —
Белые апостольские дети.

СЕРГЕЙ ДЗЮБА — УКРАИНА

Тане

Душа — как скрипка: то в пыли она,
То вдруг страдает на высокой ноте.
Не думай о годах — ещё струна,
Влюбись в меня пронзительно в субботу.

Душа — как рифма: ищет дом и свет,
Век странствуя от строчек, строф — к поэмам.
Пусть хорошо, где нас с тобою нет, —
Влюбись в меня в Париже и Сан-Ремо!

Ты отдохни, как розу не сорву,
Ведь у меня лишь чуб от Одиссея...
Так хочется душе, как божеству,
Чтобы молились на неё и с нею.

ЯРОСЛАВ САВЧИН — УКРАИНА

ВИРІЙ СОНЦЯ

Це просто — я.
Мій подих на землі,
Де вартість міряють і словом, і ділами.
Де рідну пісню стережуть джмелі
І небо святить долі поміж нами.
А сонце плине незбагненним вирієм.
Купає в літі води наших мрій.
Хай сіячі лани пшеничні вимріють.
Й хлібину свіжу замедовить рій.

Тетяна Дзюба

Дзюба, Татьяна Анатольевна — українська письменниця, літературознавець, перекладач, журналіст, вчений — доктор наук з соціальних комунікацій, професор, академік Національної Академії наук вищої школи Казахстану.

І Академії літератури, мистецтва, комунікації (Франкфурт-на-Майні — Берлін).

Член Національного союзу письменників України (з 2002 року).

Балада про Перелесника

Ти приходиш опівночі, коли з неба зоріють
душі

а капельним співом над соборами сімома,
як на відстані подиху чорно і всюдисущо
розпросторює крила пєс летючий Сімаргл.

Ти приходиш лічити шпиталі, шпилі,
штиль розколюєш диханням і танками свіч.
Ти розгойдуєш місто, як сўдно розгойдують
хвилі,
у некрополі осені з вічністю віч-на-віч.

Ти приходиш, як вибір без вибору,
ти приходиш — так справджують вироки
за печатями сімома,

повкидавши ключі у вирій
чи сховавши на дні безокому,
Перелесником, перелячищем, цокотом

по бруківці підків — на щастя,
по розколинах дзвону — на сполох,
ти вплітаєшся у позачася,
як мотив уплітаєшся в скоєне.

No men nescio

Бути квартиронаймачем полишених печер,
мушель, щільників, келій цього міста. Залишати
відбитки тіла у м'яких фотелях, знаки на підлозі та
глевкому глеї, продукувати світлини, щоразу
підтверджуючи власну зникомість. Відчувати
фізичну присутність у переповнених електричках.
Розглядати наскельні розписи у дзеркалах, особисте
зображення на чужих полотнах. Клонувати
ранки-дні-вечори-ночі, доки не з'явиться вміння не
полишати відбитки на склі, сліди на снігу, подих на
люстерку.

Сезон рибальства та полювання

Ескадрильї мальків пересрібнюють небо,
глибше вудок антен та мілкіше сонячного дна.

Зграйка срібних пташок перелітає дощ, вище зерен шамких листопада, нижче мрії Ікара і дня. Тут, у місті, що пахне літаками і гумою, розпочався сезон рибальства та полювання.

* * *

Сріблясте хутро, коштовна здобич для Мономаха.

Там, де немає, мій друже, віри — немає страху.

Сніги лягали, нерівні, білі, — псальми пророчі.

Там, де немає, мій друже, світла — не видно ночі.

А треті півні склюють зірниці вогнем і криком.

Живих не бійтесь, а бійтесь Бога і мрій безликих.

Втонулим дзвоном озвалась осінь в сліпій пустелі:

«Усі стежини, криві і кволі, дай перестелю,

Усі слідочки, бліді й непевні, як анемія,
Зберу докупи з вчорашнім снігом, — і
занімію.

Здавалосьь, осінь не зійде з серця мого ніколи,

А календар віщує інше: стрічай Миколи...

* * *

Ця зима витіка обіруч,
повз сріблястим розмаєм.
І не клич її, і не руш, —
Не повернеш, немає.

Леви сині у неї на подив,
У биків кришталеві копита.
Забиває морозом подих
пересвіженість оковита.

У кватирку різдвяних небес
перешіптані вкотре бажання.
Народився рік чи воскрес,
як трава у травні?

Білі нетлі торкають плече.
Підростає термометра розтин.
Час нуртує, як ртуть, тече,
вперто, врозтіч, вперед, наосліп.

Уривається помах руки.
Мов лубок з козаком Мамаєм,
Силует із сніговиці — ти,

А зими не повернеш, немає.

Біля кляштору Босих Кармелітів

Я вперто раз-по-раз повторюватиму молитву,
так, наче вкотре, набираючи потрібний номер:
«Почуй мене, Господи, почуй...»

У костелі на березі річки
серед впокорених гордих шляхтянок,
з силуетами запалених свічок,
свічками зусібіч обступлених.

І тягтимуться вени, напнуті, шорсткі,
тротуарів

до тебе, до річки.

І перетяті до води за полегшенням
спадатимуть,

де на листках-човнах осінь відпливає,
багряними ордаліями за собою
спаливши мости.

А ще ж недавно тут тріпотіли лускою
пругкі, грайливі сині літні дні,
спіймані на вудки міських антен.

І пущена навесні шкаралуца крашанок
чіплялася за весла водяними лілеями.

І ти, мій Боже, непомітно з'являвся
прихожанином у костел, до вечірні,
на цьому березі річки.